

РОБЪРТ ШЕКЛИ

СЪВЪРШЕНОТО ОРЪЖИЕ

Превод от английски: Емануел Икономов, 1991

chitanka.info

Не изпука ли някакъв изсъхнал клон? Диксън се огледа и му се стори, че нещо черно се скри в гъсталака. Той застана неподвижно и се втренчи в дърветата с надвиснали зелени клони. Наоколо цареше спокойствие, изпълнено с очакване. Високо в небето кръжеше лешояд, като оглеждаше с нетърпение и надежда обгорения от слънцето пейзаж.

В този миг Диксън дочу от храсталака тихо, учестено дишане.

Вече знаеше, че бе преследван. Досега това беше само предположение. Обаче неясните, почти невидими сенки се оказаха действителни. Дебнейки и изчаквайки, те го бяха оставили да следва спокойно пътя си към сигналната станция. Но сега щяха да го нападнат.

Диксън извади оръжието от кобура, провери предпазителите, постави го обратно и продължи нататък.

Отново чу кашляне. Нещо го следваше по петите, като явно го чакаше само да излезе от храстите и да навлезе в гората. Диксън скръцна със зъби.

Никой не можеше нищо да му направи. Нали имаше оръжието.

Без него никога не би се отдалечил толкова от кораба си. На чужда планета човек не се разхождаше из околността просто така. Но Диксън можеше да си го позволи. На бедрото му висеше оръжието на оръжията; то го изпълваше с увереност, че може да се бори срещу всичко, което живееше, пълзеше, летеше или плуваше.

То беше най-съвършеното ръчно огнестрелно оръжие.

То беше чисто и просто Оръжието.

Диксън се огледа отново. Зад него на не повече от петдесет метра бяха застанали три звяра. От това разстояние изглеждаха като кучета или хиени. Те лаеха срещу него и започнаха бавно да се приближават.

Той докосна оръжието, но реши да не го използва веднага. Оставаше му достатъчно време, докато те дойдат по-наблизо.

Алфред Диксън беше нисък, широкоплещест мъж. Имаше сламеноруси коси и руси мустаци, чиито краища бяха завити нагоре. Тези мустаци придаваха на загорялото му лице диво изражение.

Той се чувстваше у дома си в баровете и кръчмите на Земята. Там, облечен в мазен защитнозелен комбинезон, можеше да си поръчва

пиене с висок заповеднически тон и да пронизва останалите посетители със свирепия поглед на свитите си стоманеносиви очи. Правеше му удоволствие да им обяснява с леко презрителен тон разликата между автомата с игли на Сайкс и триточковия пистолет „Колт“, между роговия марсиански адлепер и венерианския ском, да ги противопоставя, да ги учи какво трябва да се прави, когато се напада рогат танк в гъстите шубраци на Ранарес, и да пояснява как се отбранява човек срещу нападение на летящи святкащи хвърчила.

Много хора смятаха Диксън за самохвалко, но в негово присъствие никога не се осмеляваха да го кажат. Други мислеха, че е способно момче въпреки високото мнение, което той лично имаше за себе си. Един ден той ще се осъзнае, мислеха си те, но това може да му струва ако не главата, то поне един от краката.

Диксън разбираше твърде много от оръжия. Според него покоряването на Дивия запад не беше нещо повече от едно противопоставяне на лъка и стрелата, от една страна, и на „Колт-44“, от друга. Африка? Копия срещу карабини. Марс? Триточков „Колт“ срещу въртящите се ножове. Защо беше нужно да се търсят неясни икономически, философски и политически причини, след като всичко можеше да се сложи под един такъв прост знаменател?

Той имаше, разбира се, непоклатимо доверие в Оръжието.

Когато отново се обърна, видя, че половин дузина животни, подобни на кучета, се бяха присъединили към първите три. Те тичаха наоколо с отворена паст и провиснали езици и бавно се приближаваха.

Диксън реши все още да не стреля. Колкото по-отблизо, толкова по-голям щеше да бъде ефектът на шока.

Той бе минал през много професии — изследовател, ловец, водач на астероид. Изглеждаше, че щастието не желае да му се усмихне. Винаги други откриваха потънали градове, редки животни, метални залежи. Обаче приемаше съдбата си весело. Знаеше, че няма късмет, но какво можеше да направи срещу това? Сега беше свързочник и проверяваше автоматичните сигнални станции на дузина ненаселени планети.

А най-важното за него бе фактът, че той провеждаше първия тест за употреба на най-модерното и ненадминато ръчно оръжие, което някога е съществувало. Изобретателите му се надяваха да го наложат

като стандартно снаряжение. Диксън мечтаеше от своя страна да стане толкова известен, колкото самото оръжие.

Достигна края на мрачната гора. Космическият му кораб се намираше на малка поляна на около три километра. Когато навлезе в гъстата сянка, чу възбуденото квичене на скокливците по дърветата. Те бяха с оранжева окраска и го наблюдаваха от височината на върховете.

Тази местност наистина напомняше много на Африка, помисли си Диксън. Дано да се натъкне на по-едър дивеч, че поне да отнесе някой трофей. Зад гърба му дивите кучета бяха само на двадесет метра. Имаха сиво-кафява козина, големината на териер и черепа на хиена. Част от хищниците се бяха промушили в гъсталака, за да му пресекат пътя.

Вече беше време да им покаже оръжието.

Диксън го извади от кобура. Имаше формата на голям пистолет, беше необикновено тежко и лошо балансирано. Изобретателите му бяха обещали при бъдещите модели да намалят теглото и да приближат центъра на тежестта до ръката. Но Диксън беше напълно доволен от оръжието. Той му се възхити за миг, повдигна лоста на предпазителя и го постави на единичен огън.

Глутницата, виейки и леейки лиги, се нахвърли върху му. Диксън се прицели спокойно и натисна спусъка.

Оръжието избръмча тихо. На разстояние от стотина метра изчезна изведнъж цяла част от гората.

Диксън бе пуснал в действие първия дезинтегратор.

От дулото, което нямаше и два сантиметра, лъчът се бе разширил неколkokратно до максималния диаметър от четири метра. Един конусообразен участък на височината на бедрото и с дължина около сто метра бе отсечен от гората. Нищо не съществуваше повече там. Дървета, насекоми, растения, храсти, диви кучета, пеперуди — всичко беше изчезнало. Надвиснали клони от това място изглеждаха като отрязани с гигантски бръснач.

Диксън прецени, че с този единствен изстрел бе убил най-малко седем диви кучета, седем хищника, с огън, продължил половин секунда! И никакви трудности с отклонението, никакви проблеми с балистиката, каквито имаше при ракетните автомати. Не бе нужно да

се зарежда, понеже оръжието можеше да стреля в продължение на цели шестнадесет часа.

Съвършеното оръжие!

След като прибра оръжието в кобура, той се обърна и продължи нататък.

Навсякъде цареше мъртва тишина. Горските жители размисляха върху новото, което бяха видели. Мигове по-късно се бяха освободили от вкаменението си. Синьо-оранжевите скокливци се люлееха над него по дърветата, лешоядът отгоре се спусна и други черноперести птици също се присъединиха към него. В шубрака ръмжаха дивите кучета.

Още не се бяха отказали. Диксън ги чуваше да шумолят от двете му страни. Но не се оставяха да бъдат видени.

Той извади оръжието и се запита дали ще се осмелят отново да нападнат.

Осмелиха се.

Петнистосиво куче изскочи от храста зад Диксън. Оръжието жужеше. Хищникът изчезна по средата на скока и дърветата затрепериха, когато въздухът се втурна с гръм във внезапния вакуум.

Друго куче нападна и Диксън го дезинтегрира. Сбърчи чело. Човек не можеше да причисли тези животни към глупавите. Защо не се поучаваха от положението, че бе невъзможно да се противопоставят на него и на оръжието му? В цялата галактика съществата бързо се бяха научили да бъдат предпазливи спрямо въоръжен човек. Защо тогава не го сториха и тези животни?

Три кучета без предупреждение скочиха от различни страни. Диксън включи автоматиката и както човек, който размахва коса, ги покоси. Прахът се просмука и изпълни вакуума със светещи частици.

Диксън се прислуша напрегнато. Гората изглеждаше изпълнена с ръмжене и виене. Отвсякъде прииждаха насам глутници, за да се включат в атаката.

Защо не разбираха?

Съвсем внезапно прозря истината. Те не разбираха, мислеше той, понеже урокът им бе поднесен твърде скрито и сложно! Оръжието унищожаваше безшумно, бързо и чисто. В повечето случаи засегнатите

животни просто изчезваха. Нямаше предсмъртни стонове, нито рев, нито виене.

И преди всичко липсваше шумният взрив, който би ги изплашил, не миришеше на барут, не се чуваше изщракването на новоизстрелян патрон...

Диксън си мислеше: може би не бяха достатъчно хитри, за да признаят дезинтегратора за смъртоносно оръжие. Вероятно въобще не бяха осъзнали какво ставаше тук. Може би го смятаха за беззащитен.

Той вървеше бързо през тъмната гора. Убеждаваше се, че не е в опасност. Това, че не можеха да разберат с какво смъртоносно оръжие разполага, не променяше факта, че то функционира. Въпреки това щеше да иска при следващия модел да се погрижат за гърмежа. Не можеше да бъде особено трудно. И човек щеше да разполага с допълнително подсигуряване.

Скокливците по дърветата станаха вече по-нагли. Те се люлееха с протегнати надолу нокти, докато висяха на клоните близо до главата му. Вероятно се хранят с месо, помисли си Диксън.

Изведнъж скокливците се разбягаха с пронизителни писъци. Листа и малки клони заваляха отгоре. Самите кучета бяха изплашени за момента.

Диксън се смръщи — преди да се просне на земята. Дебел тежък клон го бе ударил по лявото рамо при падането си.

Оръжието се изплъзна от ръката му. Отлетя на десетина метра, като описа висока дъга. Все още бе включено на автоматичен режим и унищожи храсталака.

Диксън изпълзя изпод клона и се втурна към оръжието. Един скокливец го изпревари.

Диксън се хвърли с лице към земята. Скокливецът въртеше триумфиращо дезинтегратора около себе си. Грамадни дървета, съсечени по средата, се сгромолясаха долу с трясък. Въздухът се изпълни с падащи клончета и листа, по земята се появиха дълбоки ровове. Един лъч проряза стоящото близо до Диксън дърво, като премина над краката му. Диксън се претърколи по-надалеч. Следващия път лъчът пропусна за малко главата му.

Бе загубил вече надежда. Но тогава заговори любопитството у скокливеца. Крещейки радостно, той обърна оръжието и се опита да погледне в дулото му.

Черепът на животното изчезна безшумно.

Диксън използва този шанс. Скочи, втурна се, прескочи един ров и се вкопчи в дезинтегратора, преди той да попадне в ръцете на друг скокливец. Изключи автоматиката.

Отново се появиха много кучета. Те го наблюдаваха неотклонно.

Диксън все още не се осмеляваше да стреля. Ръцете му трепереха толкова силно, че сам бе в по-голяма опасност от животните. Заобиколи ги и продължи към кораба, като се клатушкаше.

Кучетата го последваха.

Диксън бързо се окопоти. Гледаше втрещено блестящото оръжие в ръката си. Уважението му към него бе пораснало. Изпитваше обаче лек страх, по-голям от този, който бяха проявили кучетата. Явно те не свързваха опустошенията с оръжието. Трябва да им се е сторило, като че ли внезапно се бе вдигнал страхотен вихър.

Но вихрушката бе отминала. Можеха отново да нападнат.

Диксън достигна до гъст храсталак, през който си проправи път с изстрел. Отстрани кучетата се движеха в крак с него. Той стреляше в гъсталака, без да гледа, и случайно засегна едно куче. Сега те наброяваха няколко дузини и се приближаваха все повече.

По дяволите, не се ли изплашиха от големия брой на жертвите?

Тогава му стана ясно, че те не можеха да броят.

Той се отбраняваше, навлизайки навътре в храсталака. На пътя му лежеше як корен на близкото дърво, който се издигаше като преграда.

Коренът се изправи и разтвори огромни челюсти точно под краката му.

Диксън стреля сляпо, държейки три секунди дулото насочено надолу, като едва не засегна собствените си крака. Съществуването изчезна. Диксън преглътна, олюля се и се подхлъзна в ямата, която бе издълбал с оръжието си.

Падна тежко и си навехна левия глезен. Кучетата наобиколиха ямата, готови да се нахвърлят вътре, като ръмжаха и лигите им течаха.

Само да запазя спокойствие, казваше си Диксън. Отнесе с два изстрела животните от ръба на ямата и се опита да се измъкне.

Стената беше твърде стръмна и изгладена като стъкло от лъча на оръжието му.

Напразно опитваше отново и отново, като безсмислено изразходваше силите си. После се принуди да поразмисли. Оръжието го бе докарало до това положение, то трябваше и да го изведе.

Този път издълба леко изкачващ се наклон от ямата и излезе, като куцаше със сбръчкано от болка лице.

Не трябваше да натоварва левия си глезен. Болката в лявото му рамо ставаше все по-силна. Клонът трябва да е счупил някоя кост, казваше си той. Взе една от лежащите наоколо тънки пръчки за патерица и закуцука нататък.

Кучетата нападаха на няколко пъти. Той ги дезинтегрираше и оръжието натежаваше все повече в десницата му. Лешоядите се въртяха наоколо, за да клъвнат нещо от срязаните трупове на кучетата. Диксън усещаше как бавно му притъмняваше пред очите. Бореше се срещу това. Не трябваше да губи сега съзнание, докато кучетата го заобикаляха.

Корабът се очертаваше вече. Диксън започна да тича трмаво, но се отказа веднага. Кучетата скочиха върху му.

Стреля да ги раздели в средата, като засегна при това част от ботуша си. Събра силите си и се помъкна напред.

Чудесно оръжие. Обаче опасно и за стрелящия. С удоволствие би взел сега на прицел някой от създателите му.

Как можеше да се конструира пистолет, който не гърми!

Достигна кораба. Кучетата го наобиколиха, докато се бавеше с въздушния шлюз. Диксън унищожи двете най-близо дошли животни и се катурна във вътрешността на кораба си. Отново мрак застрашаваше да го погълне. Повдигаше му се.

С последни сили дръпна вратата на шлюза и се свлече в едно кресло. Най-накрая на сигурно място!

Тогава дочу леко ръмжене.

Бе затворил със себе си едно от кучетата.

Ръката му бе твърде слаба да повдигне оръжието, но бавно той успя да го направи. Кучето, което в тъмнината бе трудно различимо, скочи върху него.

В един ужасно дълъг миг Диксън мислеше, че не може да стреля. Кучето се стремеше към гърлото му. Ръката му трябва да бе задействала спусъка, когато по рефлекс я отдръпна.

Кучето изскимтя кротко и замлъкна.

Диксън изгуби съзнание.

Когато отново дойде на себе си, лежа дълго, като се наслаждаваше на приятното усещане на живота. Искаше да се успокои няколко минути. След това щеше да изчезне отгук, да напусне тази чужда планета, да прилети обратно на Земята и да потърси някой бар. Тогава щеше да се напие като свиня. После щеше да намери създателите на оръжието и да им го обеси на врата.

Само безумец можеше да измисли оръжие без пукот.

Но за това после. Сега беше истинско удоволствие да живее, да лежи под слънцето, да се радва...

Под слънцето? В космическия кораб?

Той се изправи. В краката му лежаха опашката и една от задните лапи на кучето. В стената на кораба зад тях зееше дупка с интересен зигзагообразен профил. Беше широка осем сантиметра и метър и половина дълга. През отвора ѝ се пронизваше слънчевата светлина.

Отвън седяха четири кучета и се вглеждаха във вътрешността.

Беше пробил кораба си, когато уби последното куче.

После забеляза и други процепи в кораба си. От какво се бяха получили?

Ах, да, нали той трябваше да се сражава за кораба си. Последните сто метра. Няколко изстрела трябваше да са прерязали и корпуса на кораба.

Изправи се и изследва повредите. Чиста работа, помисли си той с такова спокойствие, което понякога съпровожда истерията. Да, сър, много чиста работа.

Тук бе срязан кабел от управлението. Онова бе някога радиото. Оттатък с един-единствен изстрел бе пробил резервоарите с кислород и вода. Наистина великолепно постижение. И там — да, действително бе успял да го стори. Един съвсем прецизен лъч бе разкъсал тръбите за горивото. И, подчинявайки се на закона за силата на тежестта, всичкото гориво бе изтекло, бе образувало голяма локва под кораба и след това просто се бе просмукало в почвата.

Не е лошо като начало, помисли си Диксън, почти готов да загуби разсъдъка си. Дори сам с горелка не би могъл да го направи по-добре.

Та с нея той въобще не би могъл да го стори, корпусът на кораба беше издръжлив. Но не и срещу доброто, старо, малко, стопроцентово,

непропускащо оръжие...

Когато година по-късно Диксън все още не се бе обадил, бе изпратен кораб да го потърси. Искана да му направят прилично погребение, ако намерят останките му, и да си приберат дезинтегратора, ако още бе под ръка.

Корабът с търсачите кацна близо до този на Диксън и екипажът му разгледа с интерес пробития и разкъсан корпус на ракетата.

— Някои хора не умеят да боравят с оръжия — каза шефът на техниците.

— По дяволите! — промърмори пилотът.

От гората се носеше къntenето на удари с чук. Всички се втурнаха натам и установиха, че това беше Диксън. Той беше жив и здрав и работеше, като си пееше.

Беше си построил дървена хижа и бе засадил наоколо зеленчукова градина, която се охраняваше от висока стена. Диксън тъкмо зачукваше в земята прясно издялан кол, когато дойдоха мъжете.

Един от техниците не се сдържа да възкликне:

— Вие, жив!?

— Разбира се — каза Диксън. — Но докато не построих стената, нямах капка спокойствие. Опасни животни са тези кучета. Обаче аз им вдъхнах уважение.

Диксън се усмихна и докосна един лък, който висеше на стената така, че да му бъде лесно достижим. Беше направен от жилаво дърво. До него се намираще колчан, пълен с остри стрели.

— Те се научиха да ме уважават — продължи Диксън, — след като видяха някои от подобните си да тичат със стрела в плешката.

— А оръжието... — попита пилотът.

— Да, оръжието! — извика радостно Диксън. — Без него нямаше да съм все още жив.

Той се върна към работата си. С плоския и масивен приклад на оръжието заби кола в земята.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.